

תת"ע (חיפה) 3642-03-24 - מדינת ישראל נ' עמר אל-טיאר

תת"ע (חיפה) 3642-03-24 - מדינת ישראל נ' עמר אל-טיארשולם חיפה

תת"ע (חיפה) 3642-03-24

מדינת ישראל

נגד

עמר אל-טיאר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[14.06.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא ידע אודות מועד הדיון שנקבע בעניינו, וכי החתימה על גבי אישור המסירה הקיים בתיק, שאף הוא רווי חוסרים, איננה חתימתו. עוד טוען כי לא קיבל מעולם גם את גזר הדין, וכי גילה אודותיו רק עת נודע לו כי רישיונו נשלל עקב צבירת נקודות. בנוסף, טוען הנאשם כי מי שטיפל בעניין הדו"ח היה בא כוח אחר מטעמו, וכן כי קיימים קשיים ראייניים בדו"ח המבססים טענת עיוות דין.

המאשימה טוענת כי הנאשם זומן כדין לדיון בעניינו, וכן כי הומצא לו פסק הדין כבר ביום 20.06.24. משכך, אין הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם, כמו גם להגשת הבקשה שלא בסד הזמנים הקבוע בחוק. עוד טוענת כי אין טענות הנאשם באשר לבא כוחו דאז לא מגובות בתצהיר מטעמו.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון באישור המסירה שהוגש בעת הדיון מלמד כי זה נשלח לכתובתו של עורך הדין שהגיש הבקשה מטעמו (עו"ד בולוס ח'ורי), לרבות ציון מספר תא הדואר של עורך הדין (כפי שמופיע בבקשה המקוונת להישפט שצירף הנאשם לבקשתו זו). אישור המסירה נחתם על ידי "אמיר" שהינו שותפו למשרד של עו"ד ח'ורי. במצב דברים זה נחשב הנאשם כמי שזומן כדין וטענה כללית יחידית לפיה זו אינה חתימתו על אישור המסירה, אינה מספיקה. לכל הפחות היה עליו להידרש בבקשתו לאישור המסירה במפורש ואף לצרף את התייחסותו של בא-כוחו הקודם. באשר לטענתו של הנאשם כי אישור המסירה לא נושא את מספר התיק, תאריך הזימון ומקום הדיון, הרי שאין בידי לקבל הטענה. ככלל, אישורי מסירה לא צריכים לכלול את הפרטים הנ"ל (מלבד תאריך הזימון שכאמור מצוין במפורש בעניינו). לאור האמור לעיל, הנאשם זומן כדין לדיון ומשכך אין הצדקה לאי התייצבותו.

כך גם לגבי אישור המסירה של גזר הדין, הנושא את שם הנאשם; מספר הזהות שלו; תיבת הדואר שלו (זיהוי חד-ערכי); חתימת עובד הדואר המוסר ותאריך המסירה. בנוסף, חזר בציון "לידי הנמען הרשום" לצד שמו וחתימתו. די באמור, כמובן כדי להקים את חזקת המסירה.

הנטל להוכיח טענתו של הנאשם כפי שהיא עולה "בין השורות", כי עובד הדואר זייף חתימתו מבלי שידע על כך, מוטל על כתפי הנאשם. לכל הפחות, על מנת לתמוך בטענותיו בעניין זה, היה על הנאשם לערוך בירור ראשוני בסוכנות הדואר הרלבנטית ולהגיש תלונה מתאימה. אין לקבל טענות מעין אלה המועלות בעלמא וללא תימוכין. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט שהם ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בנבו] פסקה 35 (25.3.2018):

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

הנאשם טוען כי מבירור שערך במשטרה התברר כי הדו"ח היה בטיפולו של עורך דין אחר. טענה זו לא ברורה, שכן הנאשם הוא היחיד שיכול היה למסור את הטיפול בדו"ח לעורך דין מטעמו (ומשכך לא ברור מדוע היה צריך להיערך בירור בעניין). ממילא, זה מכבר נקבע כי אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדיון. ר' לעניין זה עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 803, 793; רע"פ 8862/21 מסארה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

כאמור, הנאשם נשפט בהיעדרו ביום 10.06.24. פרוטוקול הדיון וגזר הדין נמסרו לכתובתו הרשומה ביום 20.06.24, ואישור המסירה חזר גם הוא בציון "לידי הנמען הרשום". ועדיין, בחר הנאשם להגיש בקשתו רק ביום 05.05.25 - כמעט שנה לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

בחנתי אף את טענותיו של הנאשם בעניין הכשלים הראייתיים, טענות שעיקרן גרסת השוטר אל מול גרסת הנאשם. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר הייתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להצדיק בשלב זה היענות לבקשתו של הנאשם (ר' עפ"ת 36798-04-18 הייתם סבית נ' מדינת ישראל (31.5.18)).

עוד יצוין כי כפירתו של הנאשם אינה ברורה נוכח תגובתו בעת רישום הדו"ח: "לא שמתי חגורה כי יצאתי הרגע מהבית ואני ממהר לעבודה", דברים שיש בהם הודיה של ממש במיוחס לו.

אף טענתו של הנאשם כי עונשו חורג מהמקובל, אינה מבוססת. הנאשם נהג ללא חגורה והוטל עליו קנס על סך 400 ₪ (וזאת לאור עברו התעבורתי הכולל גם עבירות דומות). בנסיבות, אין מדובר בענישה החורגת מהמקובל.

לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של המבקש או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינו, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 10.06.24 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.
ניתנה היום, י"ח סיוון תשפ"ה, 14 יוני 2025, בהעדר הצדדים.